

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 134/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou Lexpert s. r. o., Horná 15, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Dula, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 15 C 165/2011 z 24. apríla 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. apríla 2017 doručené podanie [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou Lexpert s. r. o., Horná 15, Banská

Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Dula, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C 165/2011 z 24. apríla 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh možno vyvodit', že sťažovateľka sa ako žalobkyňa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 165/2011 domáhala náhrady škody na zdraví spôsobenej nesprávnym poskytnutím lekárskej starostlivosti. Návrhom zo 16. februára 2017 navrhla pripustenie zmeny žaloby tak, že si uplatnila aj nároky z titulu ochrany osobnosti. Konkrétne požadovala písomné ospravedlnenie a uverejnenie ospravedlnenia v denníku SME žalovaným v 1. aj 2. rade (s alternatívnym zbavením sa tejto povinnosti zaplatením sumy po 30 000 €) a náhradu nemajetkovej ujmy v sume po 100 000 € od každého z nich.

O tomto návrhu na pripustenie zmeny žaloby rozhodol okresný súd napadnutým uznesením na pojednávaní 24. apríla 2017 tak, že nepripustil zmenu žaloby s odôvodnením, že ide o uplatnenie celkom nového nároku a výsledky doterajšieho dokazovania by nemohli byť podkladom pre konanie o takto zmenenej žalobe. Ako dôkaz v konaní pred ústavným súdom sťažovateľka pripojila rovnopis zápisnice z pojednávania okresného súdu z 24. apríla 2017, písomné vyhotovenie napadnutého uznesenia okresného súdu k svojej sťažnosti však nepripojila a ani dodatočne do dňa predbežného prerokovania sťažnosti nedoplnila.

Sťažovateľka namieta najmä neodôvodnenosť nepripustenia zmeny jej žaloby v konaní. Skutkový stav veci popísala takto:

„V konaní č. 15 C/165/2011 uplatňuje sťažovateľka nároky voči žalovaným, ktoré vplynuli z porušenia povinností žalovaných pri poskytovaní lekárskej starostlivosti sťažovateľke...“

S porušením povinností pri poskytovaní lekárskej starostlivosti súvisí aj nepochybný zásah do osobnosti sťažovateľky (§ 11 Občianskeho zákonníka), teda porušenie práva na ochranu osobnosti sťažovateľky, najmä jej života, zdravia, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia, mena...

Žaloba sťažovateľky bola na súd podaná ako žaloba na ochranu osobnosti, v rámci ktorej bol v súvislosti s lekárskou starostlivosťou poskytnutou sťažovateľke uplatnený aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sťažovateľka je osobou v materiálnej núdzi, preto jej bol v konaní priznaný nárok právneho zástupcu. Avšak v dôsledku zmätočného postupu súdu, keď raz bola sťažovateľka určená na zastupovanie advokátka, následne Centrum právnej pomoci a následne advokátka určená Centrom právnej pomoci, nebola zachovaný jednotný postup a stratégia v konaní, a na základe odporúčani zástupcov došlo k zmene pôvodnej žaloby tak, že predmetom konania neostala ochrana osobnosti sťažovateľky, čo však nie je v záujme sťažovateľky. Práve preto pristúpila sťažovateľka k návrhu na pripustenie zmene žaloby tak, aby v konaní bola poskytnutá ochrana aj osobnostným právam sťažovateľky...

Sťažovateľka navrhla, aby súd pripustil zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení doterajšieho predmetu konania, pričom nad rámec doterajšieho konania sa domáha vydania rozsudku, ktorým by súd uložil: ...

Žalovaný 1/ je povinný písomne sa ospravedlniť žalobkyni...

Žalovaný 1/ je povinný uverejniť ospravedlnenie sa žalobkyni v denníku SME...

Žalovaný 1/ je oprávnený zbaviť sa povinnosti uverejnenia vyššie uvedeného ospravedlnenia sa žalobkyni v denníku SME zaplatením sumy 30.000,- EUR žalobkyni...

Žalovaný 1/ je povinný nahradiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 100.000,- EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný 2/ je povinný písomne sa ospravedlniť žalobkyni...

Žalovaný 2/ je povinný uverejniť ospravedlnenie sa žalobkyni v denníku SME...

Žalovaný 2/ je oprávnený zbaviť sa povinnosti uverejnenia vyššie uvedeného ospravedlnenia sa žalobkyni v denníku SME zaplatením sumy 30.000,- EUR žalobkyni...

Žalovaný 2/ je povinný nahradiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 100.000,- EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku...

Výsledky doterajšieho konania nepochybne mohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, čím sa porušovateľ náležite nezaoberal napriek tomu, že len v prípade ak by výsledky doterajšieho konania neboli podkladom na konanie o zmenenej žalobe, tak mohol porušovateľ zmenu žaloby nepripustiť...

Zmenou žaloby sťažovateľka sledovala hospodárnosť a rýchlosť konania v ktorom by bolo možné rozhodnúť o viacerých nárokoch, ktoré skutkovo úzko súvisia...

Porušovateľ náležite neuviedol akými hodnotiacimi úvahami dospel k záveru, že v tomto konkrétnom konaní by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je len všeobecné a formálne...

Podľa názoru sťažovateľky sa porušovateľ náležitým spôsobom nezaoberal návrhom na pripustenie zmeny žaloby, týmto sa zaoberal len formalisticky bez skúmania všetkých súvislostí. Týmto spôsobom bude porušovateľka musieť v záujme komplexného vyriešenie jej záležitosti začať ďalšie súdne konanie, aby sa vyriešili otázky, ktoré skutkovo úzko súvisia s konaním 15 C/165/2011. Postupom porušovateľa dôjde k predĺženiu vyriešenia sporných záležitostí, dôjde k začatiu ďalších konaní a porušovateľ a tiež účastníci budú zaťažení o ďalšie zbytočné materiálne, finančné a časové výdaje...

Nepripustením zmeny žaloby zo strany porušovateľa došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa č. 46 ods. 1 Ústavy SR. V dôsledku postupu porušovateľa nie je za súčasného stavu možné v konaní komplexne vyriešiť otázku porušenia povinností žalovaných pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyni...

Sťažovateľka sa týmto voči porušovateľovi domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle článku 127 ods. 3 Ústavy SR, a to vo výške 2.000,- EUR. Sťažovateľka má za to, že iba konštatovaním porušenia práva sťažovateľky nie je možné zaistiť úplnú nápravu, keď sa v dôsledku nesprávneho a formalistického postupu porušovateľa oddialilo rozhodnutie súdu, ktorým sa vyriešia sporné vzťahy medzi účastníkmi konania.“

Prílohu k sťažnosti tvorí zápisnica z pojednávania okresného súdu z 24. apríla 2017, z ktorej okrem iného vyplýva v podstatnom toto vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v 2. rade:

„... v priebehu samotného konania, ktoré trvá už 7 rokov, došlo viackrát práve zo strany žalobkyne jednak k úprave návrhu samotného, čo do okruhu nárokov, ktorých sa v konaní domáhala, ale aj čo do okruhu osôb, ktoré mali byť týmto nárokom povinné. Máme za to, že ďalšia zmena predmetného sporu, čo do charakteru nárokov, ktorých sa žalobkyňa v konaní domáha, nie je prípustná z hľadiska princípov Civilného sporového poriadku, najmä nie je v súlade so zásadou účelnosti, hospodárnosti konania...

... žalobkyňa sa domáha ďalšieho nároku, a síce náhrady nemajetkovej ujmy... je to celkom nový nárok, ku ktorému by sa malo viazať nové dokazovanie, ktoré doposiaľ v tomto smere nebolo vykonávané a ani vo vzťahu k takému nároku neboli zamerané prípadné dôkazné návrhy sporových strán.“

Na strane 3 priloženej zápisnice sa uvádza:

„Bolo vyhlásené uznesenie: Súd nepripúšťa zmenu žaloby urobenú žalobkyňou formou písomného podania zo dňa 16. 2. 2017.

Sudkyňa vyhlásené uznesenie zdôvodnila tým, že sa stotožňuje s vyjadreniami žalovaných 1/, 2/, intervenienta urobenými k návrhu na zmenu žaloby, má za to, že ide o celkom nový nárok, a výsledky doterajšieho dokazovania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe.“

Na základe argumentácie obsiahnutej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a následne o nej rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, toto uznesenie zruší a vráti vec okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná jej finančné zadostučinenie v sume 2000 €, ako aj úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K nedostatku odôvodnenia sťažnosti

Podľa § 20 ods. 1 druhej vety zákona o ústavnom súde „Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka... odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.“. Z citovaného vyplýva, že obligatórnou (zákonom predpísanou) náležitosťou každého návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je odôvodnenie návrhu (sťažnosti).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane pripomína, že nedostatok, resp. absencia odôvodnenia návrhu na začatie konania (sťažnosti) má významné procesné dôsledky. Zo zákona totiž možno vyvodiť základnú povinnosť každého sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení ním označených práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú

objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Ak sťažnosť sťažovateľa neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, tak potom nespĺňa ani podstatnú – zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 359/08).

Pri predbežnom preskúmaní sťažnosti ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia sťažnosti nie je možné zistiť ani len to, aký nárok sťažovateľky tvorí predmet konania pred okresným súdom v čase podania návrhu na zmenu žaloby. Sťažovateľka síce opisuje obsah návrhu na zmenu žaloby, avšak opomína uvedenie doterajšieho predmetu konania, pričom ide o opísanie skutkového stavu, ktorý má zásadný význam pre posudzovanie dôvodnosti nepripustenia zmeny žaloby. Len z úvodnej strany pripojenej zápisnice z pojednávania možno vyvodit', že predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 C 165/2011 je nárok sťažovateľky na „náhradu škody na zdraví“. Taktiež sťažovateľka neuviedla ani strohým poukazom na konkrétne vykonané dôkazy v doterajšom konaní, ktoré by mali odôvodňovať jej názor na prípustnosť zmeny žaloby, teda aký doterajší rozsah vykonaného dokazovania by mohol byť podkladom pre konanie o uplatňovaných nárokoch z ochrany osobnosti. Zároveň k sťažnosti nie je priložené napadnuté rozhodnutie okresného súdu v písomnej forme ako obligatórna zákonom predpísaná príloha sťažnosti.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, by uvedené nedostatky odôvodnenia sťažnosti a absencia prílohy – napadnutého rozhodnutia v písomnom vyhotovení už samy osebe postačovali na to, aby ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je totiž advokát povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Napriek uvedenému ústavný súd nerozhodol o odmietnutí sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a uprednostňujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti preskúmal pri predbežnom prerokovaní sťažnosť aj z hľadiska existencie ďalších dôvodov, na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky sústredil na posúdenie, či možno túto časť sťažnosti považovať za zjavne neopodstatnenú. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž okrem iného vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. Podľa argumentácie sťažovateľky okresný súd nedostatočne spôsobom odôvodnil nepripustenie zmeny jej žaloby, pričom jej návrh posúdil len formalisticky. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že sťažovateľka sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 napáda rozhodnutie, ktorým

sa upravuje vedenie konania, nejde teda o meritórne ani o konečné rozhodnutie, dôsledkom ktorého by bolo právoplatné skončenie veci, prípadne zastavenie súdneho konania.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu, na základe ktorého nepripustil zmenu žaloby nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010), že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Zásada subsidiarity, na ktorej je založená právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zahŕňa okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že nie je vyšetrovacím orgánom, ktorý by si mal zabezpečovať dôkazné prostriedky na podporu tvrdení sťažovateľky vlastnou činnosťou. Je povinnosťou sťažovateľky okrem riadneho opísania skutkových okolností v konaní preukázať svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi ich označením alebo predložením. Vzhľadom na to, že k sťažnosti bola priložená len zápisnica z pojednávania okresného súdu, ústavný súd vychádzal z jej obsahu a obsahu sťažnosti. Z už citovanej časti zápisnice vyplýva, že sťažovateľka vlastnými dispozičnými úkonmi zmenila rozsah žaloby tak, že v čase vydania napadnutého uznesenia bolo predmetom konania rozhodovanie o nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti zo strany žalovaného v 1. rade. Nemožno pritom vytýkať okresnému súdu pochybenie ústavnej intenzity, ak na základe svojich skutkových zistení vyplývajúcich z doteraz vykonaného dokazovania ustálil, že tieto netvorí dostatočný

podklad pre rozhodovanie o iných nárokoch sťažovateľky titulom ochrany osobnosti, ktoré si uplatnila až v priebehu konania (po 7 rokoch, pozn.). Za týchto okolností ústavný súd nie je oprávnený nahrádzať právne posúdenie uvedených skutočností okresným súdom svojou vlastnou úvahou.

Ústavný súd už viackrát vo svojej doterajšej judikatúre vyslovil právny názor, v zmysle ktorého nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojim vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nemajú možnosť namietaný protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej judikatúry taktiež vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku (pred 1. júlom 2016 v Občianskom súdnom poriadku) (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd poukazuje na to, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky zo zásady možnosti preskúmania len meritórnych právoplatných rozhodnutí, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky je však navyše aj to, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou

alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ale zároveň aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

Ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľky nezistil žiadne dôvody na pripustenie výnimky z uvedenej zásady, pokiaľ ide o sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým nepripustil návrh sťažovateľky na zmenu žaloby.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti (priznanie primeraného finančného zadost'učinenia a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2018